

Publicerad 2007-08-10 19:41 av Herr Ångest

Ett framtidsminne som jag hoppas att inte någon av oss ska behöva komma ihåg..

Dagen då jorden dog

Tornfalkens sista skri

ekar genom det övergivna glas-och betongtemplet

de kala pelarväggarna kramar

ihjäl det sista av det sista

Jorden dog inte med ett skrik

utan med en viskning,

ett sus

mellan de planterade träden, som en välbevarad hemlighet

inte ämnad för någon

Svarta motorvägar skriker ut sin tomhet

medan huden spricker

av liv

och himlen öppnar sig

av längtan

Allt vi gjorde var ett rop på hjälp

synd bara att vi dödade allt

och alla, som kunde hjälpa oss

med ett skratt, som ett elakt spratt

utan mening

Och nu är det försent..

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Herr Ångest med Poeter.se id #10952 innehar upphovsrätten